

Мариана Тинчева Еклесия
Чудотвореца

„Иисус отговори: нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му.“

(Иоан 9:3)

Двамата трябва да бяха дошли още преди съмнало, защото в осем без десет, когато отец Сава се изкачваше по стълбите към храма, мъжът и жената вече го чакаха, приседнали до стъпалата досами вратата.

– Почакай, отче! – тя стана и отиде до свещеника, когато той бръкна в джоба си, за да намери ключа. – Моля те да позволиш на моя брат да отключи, да го въведеш в храма и да му прочетеш молитва за изцеление. Моля те и да го въведеш в олтара!

Жената, някъде около трийсетте, посочи загърнатия в кожухче млад мъж. Щом чу думите ѝ, той стана, а незрящите му очи се обърнаха умоляващо към духовника, който почти веднага мушна огромния ключ в ключалката и рече:

– Разбира се, че може да отключи и отвори вратата първи. Молитва мога да му прочета след утринната служба, но нямам право да въвеждам в олтара незнайни хора – свето място е. – Той взе ръката на незрящия, постави я на ключа и се взря в безжизнените му очи:

– Ти по рождение ли не виждаш?

– Бях дете на осем години, когато заспах и зениците ми повече не се отвориха за светлина. – Той загърна кожухчето си: – Тази сряда сънувах мъж с бяла дреха и бяла коса, който ми каза, че ако на днешния ден отворя вратата на храма пръв и ако стане всичко, което сестра ми помоли, ще виждам отново...

Отец Сава се замисли и изговори на глас:

– Знаеш ли? Сънят може да те е измамил. Вече съм слушал и виждал колко лъжливи надежди дава понякога лукавия. – той поиска да въведе непознатия в храма, но сякаш огорчен, незрящият изтегли ръката си, прокара длан по вратата, направи крачка напред и от глъбините на двете бездни, били някога извори на светлина, се процеди мъка: „Не вярвам Бог да ме мами, не е лукав!“

– Кой толкова рано ни е дошъл на гости? – отец Евтим, който преди три години навърши осемдесет, се изкачваше по стъпалата с бастунче. Преди месеци като разбра, че вече не може сам да се оправя с работата в храма, той реши да се оттегли от богослужението и да отстъпи мястото в олтара на младия отец Сава. Но понеже старецът не можеше да живее без упойващата благодат на Божия дом, продължаваше да идва като помощник на иконома и като духовен настойник на няколко деца без бащи.

– Тук дойдохме с надежда, но види се, че сънят е дал напразно упование на брат ми – отговори жената вместо незрящия и набързо разказа съня му, като изля всичката си мъка.

– Как се казваш, момче? – възрастният се вгледа в очите му.

– Лазар ме именуват, но по паспорт съм Васил – той бръкна във вътрешния джоб на дрехата и извади протритата снимка от детството си: – Ето, някога можех да гледам света и да му се радвам, пък днес... Днес навършвам 28 години...

Той разказа как от малки останали със сестра си сираци, та и тя не събрала дом заради братовата си мъка; не отимала свои деца. Лазар въздъхна с въпрос:

– Трябва грях да тежи над родителите ни или над нас, че се затрива коренът ни?

– Ами! Никакъв грях нямате нито вие със сестра си, нито баща ти и майка ти. Бог знае защо е така, пък и не е късно да създадете семейства, да имате поколения... Ела да изпълним това, което е поискал от вас Всемогщия...

Отец Сава ги последва с неизговорен въпрос: на какво чудо могат да се надяват двамата в тези завинаги скрити очи? Но Лазар и отец Евтим влязоха първи в храма. Старецът облече свещената дреха, взе в дясната си ръка молитвеника, а с лявата улови ръката на мъжа, за да го поведе към олтара, където стоеше разпятието на Спасителя и Неговата жива, нестихваща саможертва. Свещеникът положи ръцете на младия мъж върху светия престол, после без да чете изговори:

– Чуй ме, Господи! Погледни милостиво над нас, които сега ти се молим! Ти Си лекар на страдащи, покровител си на всички злочести; Ти Си дарител на зрение и изцерител на мъки... Дай обещаното, Господи, и приеми молитвата на този окаяник, та да върви по пътя на праведниците и да прослави името Ти сред живите...

Отец Евтим усети зад себе си едва доловимо движение на топлина и сякаш мирис на небесни градини. Поиска да се обърне, но преди да погледне назад, видя как цялото същество на Лазар се стреми да прогледне. Старецът се сведе над престолното Евангелие, каза на глас „Господи!“, ала продължи мълчаливо: „Послушай ме, Господарю наш, ако в този миг молитвата ми е по Твоя воля, претвори светлината от зениците на очите ми в очите на това момче, та то навреме да види чудото на милостта Ти. Аз вече съм стар, колко дни ми остават на тази земя, затова Ти се моля...“

Главата на отец Евтим се надигна след безмълвното слово. Преди да погледне към Лазар, усети ръката му, която го търсеше, за да му съобщи нещо много важно:

– Виж! Слънцето сякаш изгрява над нас!...

Очите на момчето бяха отправени към животворящия кръст на разпятието в олтара. Лицето му излъчваше умиление, надежда, благодарност; вяра, че светлината в света е по-силна от всякога...

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10424>]